

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swérnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihicziščerńi w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

4. njeđzela po šwjatej Trojizy.

2. Kor. 4, 13—18.

Ša wěrju, tehodla rěcžu, pišche šwj. japoschtok. Ach, šo by to tež wo naš płacziło! Nusne woprawdže je! W pschichodnym tydženju měła ewangelsko-lutherska zyrkej jara wožny džěń šwjeczič, džěń 25. junija, na kotrymž bu psched nětko 380 lětami augsburgske wěrumsnacze pschepodate, tamna twjerdzisna protestantišma, kotruž hač dotal njeje žana móž powalicž mohła, tamne wusnacze ducha šhrobłosće a mozy, kiž je džěnka bohužel tak jara žadny. Wustupowanje pschecziwo naškej drohej wěrje na wschitkich štronach! D hdy by chzyl tola šašo wotuczicž duch přěních šwědkow, japoschtokow kaž tež našchich reformatorow! Duž tež njeh je ša naš šhutne napominanje:

Ša wěrju, tehodla rěcžu.

1. Hišcže wěra kaž škala kruta — cžehodla tak bojasni?
2. Hišcže nadžija žiwa — cžehodla tak špróznj?

1. Dokelž pak teho šameho ducha wěry mamy atd. Šajki duch to běšče? Tón šwjatkovny duch, wulaty na wschitko cžěło, kiž japoschtokam dawasche rěcžecž s nowymi jasyškami, tón duch, kiž s bojasnych wozow šhrobłych lawow cžinjěsche, kiž šamknjene durje a wutrobny daloko a šchěroto wotemri, tón duch mozy, kiž jich š tej wěstosći dowjedže, šo w Jesušu, šchizowanym, horjestanjnym a pschekrašnje-ny, jenicžy wscho šbožo leži ša cžas a wěcžnosć. Tehodla šwj. japoschtok šawoł rěcžesche a wschitzy drusy s nim. A tak wón rěcžesche? Cžitajmy japoschtokške škutki, cžitaj-

my jeho tak duchapólne listy! Šadži bychu jemu a druhim japoschtokam hubu šatylali, ale wóni: Njemóžemy šo wschat teho wostajicž, šo bychmy njerěcželi, šchtož šmy widžili a šlyšcheli.

Tak běšče tehdy. A džěnka? Šmēmny tež my hišcže prajicž: dokelž teho šameho ducha wěry mamy? Ně, tak nam cži mudri tuteje semje pschiwolaju, s waschej wěru ničžo wjazy njeje, našcha wucženosć a wědomnosć je ju powrócžila. Woprawdže? Šsu wschitke te najšklubšche praschenja wotmołwu wot wucženosće namakale? Wěscže niz, pschetož wědomnosć džiwa na šemške, widžomne wězy, wěra pak hlada horje do njebjes — my njehladamy na to widomne, ale na to njewidomne, niz na to cžasne, ale to wěcžne, praji šwj. šawoł šcht. 18. A njebjeka nam žana cžłowška móž, tež niz žorty a šměchi, njepowali, ja budu, kotryž budu, rjelnje Bóh wjerschny, a šwj. šawoł šo šraduje: Jesuš šhryštus wčzera a džěnka a tón šamy do wscheje wěcžnosće.

Dyrbjalo šo dha bojecž, ty mólcžke štadleschto? Wěricž to wschat njerěka pschihłoškowacž temu, šchtož zyrkej wucži, ale to rěka, pschijecž te wulke hnadne škutki našcheho šoha š našchemu šbožu, ewangelski šchěscžijan wošebje šmě a dyrbi pschezo psched šwojim duchownym wócžkom se žehliwymy pišmitami pišane widžecž: to cžinjach ja ša tebje — wschitko šo wasche dla štanje, šcht. 15.

Duž pak tež: dokelž tajteho ducha wěry, kaž škala kruteje mamy, rěcžmy wěry dla, a to wschitzy, niz předa- rjo jeno, ně, tež pošlucharjo. A to tež niz jenož se rtom,

ale i złyhm žiwjenjom, niž jeno hdyž někajka kšiwda kaž w sandženyh dnjach našču wěru trjehi, ale stajnje. A njewěsće, sčto je tón Knjes tajkemu wusnaczu pšubil pšhes ert swj. japoschtola: hdyž i wutrobu wěrimy, budžemy prawi, a hdyž se rtom wuslawamy, sbóžni. Duž: ja wěrju, tehodla rěczu.

2. Swj. japoschtol tež wo žalosczi rěczy, wěmy, so njetkaje, wón je jara wjele wustal, pšchir. 2. Kor. 11. Teho swontowny człowjek bě so skasył (sčt. 16), strowosć a czerstwosć bě sahinyła na tych wjele puczowanjach, na kraju a na morju, w jaftwach czmownych a wložnych, pšchi jeho prózowanju wo dnjo sa wschitke lube wošady, w nozy sa potreby žiwnosće atd. Teho cześć a nahladnosć bě tehorunja ke kónzej, židži běchu jeho kamjenjowali a pohanjno jeho schwikali wjazy dnžli juntróc. Na swoju wuczenosć wón ani sam wjazy njetedžbowasche, ale na swojich Korinthiskich pišasche: Ja so njedžeržach sa teho kameho, so bych něsčto wjedzał mjes wami, khiba jeno Jesom Khrysta, teho kšizowaneho. Haj, tón swontowny człowjek bě so skasył, ale snutskowny bě so wote dnja do dnja wobnowil (sčt. 16.): Se Sauluša bu Pauluš, i nje-pšhecžela Khrystuškoweho bu jeho wuswoleny grat, so by jeho mjeno nješt pšhes kraje a morja, se klabeho bu bylly: my njewošlabnjemy, wón rjetnje (sčt. 16).

A praschamy-li so jeho: Pawole, mužo Boži, i wotkal tuta twoja móz, dha wón i njebjesam potasuju rjetnje: my njehladamy na to widomne, ale to njewidomne, niž na to čašne, ale to wěčne, to je jeho nadžija žiwa, sčt. 17: našča žaloscć, kotraž je krótká a lóžka, dokonja wěcznu a pšhes měru jara wulku a wažnu krašnosć. Wón wě: jeho čžela klabosć wscha budže krašna sczinjena. A wón so i temu powola na swojeho Knjesa Jesuša: sčt. 14: tón, kiž je Jesuša sbudžil, budže tež naš pšhes Jesuša sbudžicž a naš i wami pšhed so postajicž.

Njeje to sbóžne, so rěka: Jesuš, mój troscht, žiwy je, ja tež žiwjenje b'du widžicž, abo: hdyž ja bym, tam dyrbi mój klužobnik tež byč? Dha njech nam pšchindu se swojej wědomnosczu, se swojimi žortami a směchami, my džeržimy so teho: Se hišće wotpocžin wostajeny ludu Božemu, ja wěrju jene wěčne žiwjenje.

To dawa troscht a móz w prózy a wobczěžnosczu našeho džeta. Tež naš swontowny człowjek so skasy, rjanosć a mozy hinu, žiwjenje, hdyž je krašne bylo, dha je próza a kšiwda bylo, a kaš hušto je wjazy dnžli to? Ani jedyn dom bjes kichiza abo kšizika, žana swójba, kotrejž by klonzo sboža stajnje lubosnje a mile swěčžilo. Hdyž bychmy mohli nutspohladnyč do wschitkich wutrobow, sčto bychmy tam wscho čžitali, hdyž bychmy widžecž mohli te bylly, kiž so stajnje i woczow ronja, hdyž bychmy licžicž mohli wschitke te nozy bjes spanja, kšyšecž te sdychowanja, kotrejž so horje scželu, my dyrbjeli prajicž: Haj, po trošće so mi jara štyskasche.

A dha čžedža nam čži modernšy prajicž: Njehladačže takle do njebjes, ale bóle na semju, na semju i jejnej hobrskej čžezu? Niž tak, njech dale bóle Pawolowe kłowo płaczi sčt. 17. a 18. Hišće nadžija žiwa! Čžehodla potajkim tak spróžni? Čžehodla telko sadwělowanja a nješčerpliwosče w čžezach a štysnosczach, čžehodla telko hlownupowěschenja a pessimišma dženšnišchi džen? Wěso čžasny su čžezke, ale nadžija je žiwa. Duž horje wutroby, woczzi, ruzny, myšle! S jenym kłowom tež tu: Ja wěrju, tehodla rěczu. Hamjen.

M. w B.

Kščenik Jan.

(N. Hermann, † 1561.)

Glóš: Ja i njebjes dele pšchitadžam —
Nětk Khrystej kšerlusch kšwalobny
Wny i jeho cześći sanjekmy,
Niž swjatoj' Jana pškla i nam
A i nim swój pšchichod sjewi sam.

Wón w puschinje tak předuje:
Ach, polěpšchujče žiwjenje;
Čso bliži njebjá kralestwo,
Duž kóždy wěrnje potuč so.

A njom' wjele luda pšhiběža,
Wón jemu wótije pšchwoła:
Ach, wobrocžče so, čžaš tu je,
So so wam kšudnik bližuje.

Žno kšera je složena
Na korjen sčtomej bjes ploda;
Tón do wohnja b'dže sačžisnucž;
Duž jemu pšchihotujče pucž.

Kaž pšchěžu swojich pšhecželow
B'dže shromadžicž kei do bróžnjow;
Sčych spalicž pak we plomjenju
Kaž plumy a tež kłomu wschu.

Tež swari pišmawuczenych
A Farisejskich, njeprawnych:
Čžescž Abramowu sečžecže,
Wny pak pucž i Bohom nječžecže.

Čso prascheja hačž Khrystuš je.
„Ja nješym, wón pak bliški je,
Niž dolho běšče přjedy mje;
Haj, Šbóžnik swěta Khrystuš je.“

Tak potasuje na njeho:
„Haj, to je Bože jehnjatko,
Niž nješe swěta hrěchi wschě“. —
A Teho wopor prawy bē.

Ja nješym hódny swjasacž 'mu
Niž jeho čžrijow rjemješku;
Kšecžicž budže i duchom, i wohenjom,
Čsyn Boži rělaju tež jom'.

Džak tebi, luby Šbóžniko,
Niž Jana pškla přjedy so;
Daj, so čži prawje džakni kšmy,
Čso swojich hrěchow wšdawamy!

Suriy Bróšt.

Nabožina w schuli.

(Potracžowanje.)

W delnjej rjadowni džecžo wschelake i katechisma wufnje, i kotrymž ma so hižom sapocžecž, přjedy hačž jón wono do rukow dostanje, haj, přjedy hačž móže čžitacž. Čžecžu hlownu dželbu, Knjesowu modlitwu, wono najbóle hižom se staršchiskeho domu sobu pšchinješe abo ju jara bóřny i tym nawufnje, so ju w schuli pšchi modlenju kšyšči a so sobu modli. Pšchi powjedanju biblijskich stawisnow wono potom i pšhedprajenjom Bože džebacž kasnje

wufnje, a to wurjadnje. Prěnju kaseń n. psch. pschi stawisnje wo skotym czeleczu, 2. kaseń pschi Herodafchowej pschisasy, 3. kaseń pschi dwanaczelětnym Sesuku w templu abo pschi Simeonu a Hanje, 4. kaseń pschi Absalomje a Kucze, 5. kaseń pschi Rainje abo Solesje, 6. kaseń pschi Hamje abo Herodafchu a Herodiadze, 7. kaseń pschi Alhanje, 8. kaseń pschi Botifarjowej žonje abo pschi Khrystufowym pschepěšychowanju, 9. kaseń pschi Alhabje a Nabocze, 10. kaseń pschi Davicze a Bathsebjje. Na tožamo waschnje džěcžo druhu hłownu džělbu katechisma nawufnje. Stawisnje wo stworenju śwěta pschisamnje ho 1. artifel, Khrystufowemu žiwjenju 2. artifel a swjatkownej stawisnje 3. artifel nascheje kichesczijanskeje wěry. Szamo wot ho wschał ho rošmi, tola chzu to hišcže wurasnje prajicž, so ho to wschitko nješmje wot wschěch džěcži tuteje rjadownje žadacz, ale jeno wot jejneho wyschšeho wotdželenja. Kaž ho hlubšche rozrěčowanje na tymle skhodženku hišcže pschedemšacz njemóže, tak džěcžo tež wo Lutherowym wukładowanju hišcže ničo nješhoni. Duž wo wopravdžitych katechiesach wěšo žaneje rěče byčž njemóže. Wuczeť ma ho jeno wo to staracz, so ho data maczišna najprjedy i pschikładom, potom i trěbnymi hłownymi wukładowanjami džěcžom tak daloko frošmliwa scžini, so šebi to myšla, šchtož šłowa praja, tak daloko hacž je to na tymle skhodženku nufne a móžne. Kał daloko je to dozpite, wuczeť i examinatorišimi prajčenjemi wufšlědžicž pyta, kotrež tež k temu šłuzža, so ho wěž džěcžom w drugej formje hišcže ras psched dušchu domjedže. Dokelž móža jeno mačo džěcži tejele rjadownje to i pschedprajenjom nawufnjene šebi tež pschecžitacz, dyrbi wuczeť husto wospjetowacz. To je tež najlěpšchi šredł, wucžbnu maczišnu do pomjatka džěcži šaschecžepjowacz. Šdžež ho tole prajenje, ša kłazu postajeneje katechismušoweje maczišny jeno wschědnje stawa, pał tón, pał tamny kruch, pał wot jenotliwych džěcži, pał wot wschěch w šhoru, tam tale maczišna jato herbstwo wot džěcža na džěcžo pschekhadža, bjes teho so by wošebite wufnjenje trěbne było. A kaž i katechismom, tak je to tež i modlitwami a šhěrlušchemi.

(Pšichodnje dale.)

Sserbski lud a kraj.

Wot J. C. Šmolerja.

(Šlónčjenje.)

V. Sserbske horne Łužicy a k nim pschipošasane mišch-njanske wšy leža mjes 31° 32' a 32° 30' rańšcheje dolhosče a mjes 51° 36' a 51° 6' połnožneje šchěrošče a wopšchimaja něhdže 38 kwadratnych milow. Wone šu k połdnju i horami wobmješowane a najwošebnišche mjes nimi šu: Šubježny Šród (Richters Berg), Čžornobóh, Šromadniš, Šraschiza, Šžmórz, Šubin (Šthronberg) a Šichow (Šorauer Berg). Na połodniškej štronje rothenburškeho kraja šběha šo Šubrawa a mjes Šupoju a Šermanezami Šaponiza. Šjedalofo Šjelkowa je nam Šiwalža šnata a i napschecža Čžornoboha k połdnju, ale hižom w Šněmžach, leži Šěłobóh. Šola Šalowow je Šłbcžin (Šohlauer Berg).

Šjes rěkami a rěčkami, kiž šerbske hornje Łužicy pscheběhujaja abo i nimi mješujaja, móža šo, hdyž wot ranja k wječžoru džemy, mjenowacz: Šiša (die Neisse), Šěly Šchepz, Čžornny Šchepz, Šubrawka abo Šólšinka, Šubata (Šöbauer Wasser), Šprewja, Čžorniza (Šchwarzwasser), Šěly Šalschtrow (Weiße Elster) a Čžornny Šalschtrow. Š temu maja šo tež pschidacz Šatula pola Šhrošcžiz, Šipiza pola Šjebjelcžiz, Šedliža pola Šrjebje, do Šišy šo wuliwaza Šukniza abo Šeknizka a potom tež Šadoschniza.

Šornjošerbski kraj šteji pod šakškim a pruskim šnjejštom a mješče w lěče 1841 nimale 92,000 wobšdlerjow; wot thyč ličžachu šo 52,800, mjenujžy 44,800 ewangelskich a 8000 podjanskich na šakštu; 39,200, mjenujžy 36,200 ewangelskich a 3000 podjanskich

na pruskju džělbu. Š tutej ličžbje šu tež Šserbjo w nješerbskich wošbadach pschilicženi.

Šěsta, w kotrychž šo šerbska Šoža šłuzža džerži, šu: Šudnyščin, Škamjenž, Šubij, Ššospork; Ššojerežy, Šlužatow a Šulow.

Šětcžišchi Šserbja šu i wjetšcha ratarjo, tola pał tež rjemješl-nizy w potrebněj měrije; a mnošy našchich šerbskich krajanow šteja we nižšchich a wyschšchich duchownych a šudniškich, štatnych a mješcžanskich dostojništwach a šłuzžach, a se wschěm namakach mjes Šserbami mužow wschitkich šlawow a šžđdeho powołanja. Šaž w přenišchich čašach, tak maja tež w našchich dnjach Šserbjo tu wošebnu šhwalbu, šo šu wěrnij a šwěrnij poddanjo, šwědomniwi ššchescžijenjo a šwolniwi šemšchitšhodžerjo, pokojni a špokojni wobšdlerjo, ale tež šhrošli a wutrobicži wojazy, pilni džělacžerjo a šmilni dobročžerjo, a džerža mandželstwo a domjaze žiwjenje we wschěj čžescži. Šěchu-li woni hewal hižom ša šwoju šerbsku narodnosčž (Nationalität) staroščžiwij, dha ju nětko džěń wote dnja šwěrnišcho hladaja, a šda šo, šo my po čžaku žanych duchownych a wucžerjow wjazy nješmějemy, kiž bychu šwojeje šimtošče a njerodnosčže dla Šserbowstwo se šwojich žyrkwjow a ššulow wuhnacž chžyli; wjele wjazy móže šo našch šerbski lud nadžijecž, šo jeho duchownstwo a wucžerstwo šwěru na to džerži, šo bychu wschě šerbske žyrkwje a ššule štajnje šerbske wostale. Šaj to Šóh!

Wulki džiw se pšom.

Šhonjenje mlodeho Šserba.

(Šofracžowanje.)

„Šó, hdyž dha“, šforčmar štrochu mješšazy šanješe, „šo temu mlodemu šnješej mjes nami nišak wjaz špodobacz nočze, chzu jeho do šoža domješčž.“ Ššón šašwěcži šwěžu a ščahny mój waczof i wěšchata dele, pschi čžimž šo mi ššda, jato by šón i rušu po-čžezkał a pódla na hošcži pomitnył. Ššój pschimišny towaršch šo šobu na nohi šebra, šchtož šěšche šforčmarjeje jědojče wopał.

Šžžom přjedy, hdyž džowka pšej pschinješe, šchtož šěch ša njeho ššasał, wón pschifaša: „Štemu šawdanej šortko i pizu do šólnje štaj a na nóz jeho do njeje šacžin.“ Ša nješch to pschidał, ale šěch šrajil: „Šo niž! Šu pizu pódla mje štajče! Ššón je šuš džiwny a na mni tak wiša, a ššě by šo šapjerał, chžy-li jeho wote mnje wšacz.“

Ššón čžłowjeł mje šrocžel do pobocžneje šhěže a po ššhodže horje domjedže, hdyž ššě ššónž dolheho šhoda šomor ša mnje, ššěna a čžišta, a i pschistožnym šožom, ššepšchim hacž šěch šo nadžal. Ššrijedy hacž „šobru nóz“ rjekny, wón mje i nowa narěčžecž ššpyta, Ššultana tola na nóz do šólnje dacz. „Ššlejče, čži hošcžo, ššupžy i Ššuhěrššej, chžedža hižom i přenim ššwitanjom na wotjěšš pschahacz. A pschi šajkej šarje by waš ššón poš se ššchžowškanjom se ššpanja wubudžil.“

Ššěšo šo ššapowjedžich, jemu ššajiwšchi: „Šššchato hižom wěšče, šš wote mnje nješđže a by tež, wote mnje wšaty, žšly nóz ša mnu šškilik a wul.“ Šša drje to i wěštošcžu njemóžach ššajicž, wšchak to hišcže nashonił nješch. Ššle na ššadny pad njechach šš wot njeho džělicž, dokelž ššch žšly džěń widžal, šš je mi ššobry. A nimo teho chžyšche mi tak ššrochu wonajšo byčž a čžujach w ššebi ššajki nššajki njeměš, dokelž šš mi ššow to a wono ššcheryate ššdasche. Šššforčmar šš ššjenemu, kiž mje šš žšly čžak i woczow nje-pušchcži, ššotajnje ššwmył, ššžšhdy wonka i nim ššobyl a dužy nutsch hišcže na šš miššachšaj. Šš a tež miššanje i ššruhimi šš mi tak njedowěrnime šššda. A njewólne mi do myššlow ššajš, ššchtož ššch hdyžšuli wo padušchnych hošpodach powjedacz ššlyšchal. —

Šššforčmar šš šš po ššhodže dele. Šššucže šš ššwoju ššomor pschepytowacz počžach, a čžehož šš ššdopytach, to mi ššaneho šššojaja njeda. Ššššššno drje ššššch pschifacžinjene; ale ššchto chžyšche to rěšacz, šš

njeběchu samjertawzy wołoko swjertli? Durje drje mějachu samf a w nim tež wot wonka klucž. Tón pať šo njedafche wobwjertnyčž niz na prawy ani na lěwy boť, a šo tež wučahnyčž njeda, šo mohł wot nutśka samfnyčž; a pšchi samfu šajowa pobrachowašche. Šotajfim ša nóz njeběch pšched padušchnym nadpadom šfhowany. Tola rjez njemohł, šo by mje se strachom tšchašlo. Korčmarť šo njedafche šhrobly a štrachny, hacžrunje bě šafateju woczow. Tež žadyn tyčž zušnikow na to podobny njebě, šo by šcho hóršchi hacž něšajfi paťoščať był. Š temu šo na šwojeho šubacža špušcžach, hiž mohł mi wěšcžišchi štražnik a šafitať byčž, hacž žadyn woborny muž. Duž šo do Božeje wole na wšhitko podach, špomenjo na macžetne pošlednje šłowo: „Wšchemodž čže Bóh, a štrowy pšchińdž šašo!“

Hacžrunje čžyšchtej mi woczí hromadu padacž, čžyšč šo tola šparja pšchi šwězy štróšbizy wobróčž tať dolho hacž móžno. Šłowať ščahnywšchi š loža šwonka duri na šemju wupšestrijech a Šultanej rjeknyčž: „Šowle šo lehń!“ — Šchtóžkuli by do duri čžyšč, njemohł to hinať hacž pšches pša šrocžicž. — Šotom šwězu š lónž ložowych šłowow na šemju šajiwšchi šapowišnyčž je šufnju wofno, šo njebyło šwětko wot wonka widžecž. Š napošledť šo do loža šhdžech, šo jara je šparjom bėdžo. Špat pať bě šylnišchi džžli ja a mje šłoncžnje kručže šputa.

Njemóžu prajicž, kelko čžaja šym špať; wěšo niz dołho, kaž móžach pošdžišcho pšches wofno na hwěšdach widžecž. Ša dobo štróži mje šafčezowť, krotki a wótry, a nahle ša nim tež žačostny šawrěšcž a šafšich š čžłowšeho šrka. Wšchón ržizy kaž ščeleny š durjemi na šhóš wulečžich. Šu widžach šwojeho štražnika na šadnymaj nohomaj štejecž a muža ša šrť se šubami džeržecž, a běšche na tym, jeho na šemju štorhnyčž. Tón běšche š ruťi maľu šatarnju pušcžčil. Ša pať šo rošbila njebě a tež niz hašla. Duž widžach tón wuštróžny podawť. Šchropjaty šłóš, na kotrymž šorcžmarja pošnach, ryťafche štyšnje: „Božedla štorhńcže to pšyšto! Tón djaš čže mje šezracž!“ Š š tym šo tón čžłowjeť na šemju wali. Ša mój šchřeknyeny šawrěť jeho to šurowe šwěrjo pušcžči. Šu šatarnju šhrabnywšchi widžach, kať šo temu walenemu šrej se šchije lije. Ša šastróženy njewjedžach, šcho byčž š nim šapocžal. Š šo š nim šabjeracž njemějach tež šhwilki. Šlej, Šultan bě š durjemi hnydom do šomory šlecžal a počža tu šašo šnjemdrjenty ščezowť. Ša ša nim. Šón běšche pšched wofnom na šawku šrocžil, šo š nowemu bėdženju měrjo. Š šatarnju pštnych dwaj šonzaj řěbla, šloženať š dwora mi š wofnu. Š šok wocziniwšchi wofno wu-šladnyčž pšchi nóznej čžmicžžy něšajke štworjenje, šo mašaze po řěblu bele.

Bě šnadž tón čžłowjeť š wofnom na mnje do šomory čžyšč, šebi myšlo, šo š wjertawšomaj šawrjene njeje a šo čžicho wot-štorcžicž da? Běšche šnadž Šultan to pšches šchleńžu wulate mjeszwočžo pštnyť a šo na nje se ščezowškom šahnať? Še rženjom šorcžech tón řěbl a jón š žyleť možu do dwora šwrocžich. Šu ša-šlyšchach šowchnyčž, kaž by šo něčtš na šemju waliť, a šlyšchach, kať šo tam štona a šorcži. Šorcžmarjež rječžasníť šhwilku poščezowka a potom wšcho womjellny. Š šchepotom woczí do čžemna pinajo pštnych, kať něšotji něšoho do šhěže wjedu. Ša wuwřěťach na nich: „Tež po wašcheho pšchecžela šorcžmarja pšchińdžcže. Šón šorcžo pšched mojimi durjemi leži. Šój Šultan je temu šepjelej došať.“

Šo krotkim na šhodže štruchliwe štupy šafyšchach. Šój šawkuš njemdrje šamorčža a čžyšche š durjemi won. Ša jemu njedach, njėńdžech tež šladacž, šcho šo tam čžini. Šeno wucho na šurje šložiwšchi šlyšchach, kať šo tam šlorži a ščezuka a Šěšuba, Šarju a Šóšefa šhajo wola, a žarowne šufi jaťo wot šojajnyčž žónškich. Šbėhachu padnjeneho muža? Šlecžechu abo wjedžechu

jeho hacž š šhodej? Šať šo š nim bele po šhodge šprachu? Šaj, šchtš wam to wě?

Ša wo tym ničžo njewidžach, ale žaľošnje hrošno mi bě, a ržach hišcže potom, hdyž bě wšcho čžicho. Ši wutroba puťofafche a štawy mi š dyrkotom džechu. Wěšo šo do loža njėńdžech, šebi prajo: Šchtš wě šcho dale na šebje pšchińdže! Ššo pšchewšaty na čžawu čžapnywšchi šedžbowach nastajiwšchi wušchi, hacž šo šcho dale šrjebnje. Šle wšcho bě šmėrom.

(Wšchichodnje šłoncženje.)

Wšchelake š bliska a š daloka.

Š Budeštez. Š wjėfelom šladamy jutřišchemu žyrkwinskemu šwjedženjej napšchecžiwu. Dołhe lėta šo tu žadyn Šustav-Šdolšfi šwjedžen wjazy šwjecžil njeje; teho dla je nam čžim bóle witany. Džėlo šowarštwu je wulke, šwjate a w našchim čžaju dwójzy wažne. Šelko špštowanjow šhoni našcha wěra tu w domińje a tola mamy škladnošcž, ščždu šbóžnu njedželu šebi šwoju wěru w šowarštwu wěrjožych šylnicž. Še wjazy duchownych špštwanjach pať našchi wěrnybratřija w rošpřoščenju šteja. Šašcha šwjata pšchišluschnošcž je, jim pomozni byčž. Šaž jandžel Šoži Šustav-Šdolšfle šowarštwu mjesh nimi wot wofadny š wofadže šhodži a pošylnja šlabnyčž a pšta šhubjenyčž. Šchtš mjes nami nochžyl rad powjescže se žohnowaneho škutkowanja ša ewangeliškich šratrow šlyšchecž? Šnjesh šarat Šaktať š Njėšwacžidla budže nam šerbške, š. šarat Šaufa š Wóšporka němške přėdowanje džeržecž. Šserbške šemsčenje šo w 2 hodž., němške 1/4 hodž. šapocžnje. Žadyn šemsčer njeshapomń na šwój wopor lubošcže! Ššwjedžen pať nochže jenož wofadnyšom ša šatwarjenje dušchom škuzicž, ale tež wjele šerbškim hoščom š bliska a š daloka. Duž, lubi Šerbjo, pšchińdžcže š nam pošladacž. Šašchi wótzajo šo tež dalšchich pučžow pšchi žyrkwinyčž rjanyčž šwjedženjach šojeli nješku. Wšchińdžcže a wšchizy budžecže wutrobnje witani!

Š Drazdžan. Šošlednja njedžela w juniju je tu šašo njedžela Šerbow. Ššwėrni šukowarjo Šožeho šłowa šo dawno na nju wjėšela. Šašo mamy škladnošcž, Šože šłowo w macžetnej řecži šlyšchecž. Šemsčenje je kaž hewať, w šchiznej žyrkwini a šo pošodnjio 1/2 12 hodž. šapocžnje. Špowjednu wučžbu šmėje šarat Šomasčka š Budeštez, přėdowanje pať šarat Šašfora š Šina-šaka. Šóh žohnuj jeju džėlo mjes nami! Šy pať, lubi Šerbjo, š bliska a š daloka, pšchińdžcže wšchizy! Šotštroněcže wšchě ša-šdžewanja! Šeńdžcže šo 26. junija do šchizneje žyrkwije š čžrjšdami.

— Šamž je w enžylizy, w šarčži na katholicich šchescžijanow wo šreformaziji a ewangeliškich šersčtach w šanicžazyčž a šchiw-šdžazyčž šłowach řecžal. Wěšo je to w ewangeliškim ludu wulke rošhorjenje šbudžilo. Š tymle špřestowazyčž šibanju je našch šafški šral Šjedřich Šugust řasnje wušupil, šo njebudža jemu jeho šafšy ev. šoddanjo, ale wšchizy ewangelišy šchescžijenjo wutrobnje džakowni. Šón je ministram wušrajil, šo je pšches šole poštworjenje pšchecžiwu ewangeliškim jeho přozowanje, měř šdžeržecž a šchitowacž mjes ewangeliškimi a katholicimi šchescžijanami, kažene, a šo budže to tež šamžej we wofebitym lišcže wušrajicž. Šdyž mamy w našchej Šužizy tež šajke pšchecželne šwišowanje š katholicimi šchescžijanami, šmy pšchewědženi, šo tež našchi katholicy Šerbja šole kaženje měra wobžaruja.

— Ša Šana, špatť 24. junija, šwjecži šo šwjedžen pošanskišeho mišionštwu we Šaju. Šserbške přėdowanje šmėje šnjesh šarat Šaktať w Njėšwacžidle. Šaž šmy hižom wošjewili, budže šo šchtwóřť 30. junija pošodnjio šwjedžen šnutštowneho mišionštwu w Šalezach šwjecžicž. Ša přėnim šerbškim šemsčenu budže šnjesh šarat Šaktať š Njėšwacžidla a na němškim šnjesh šarat Šrāńkel š Šreťniga přėdowacž.